

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **J. K.**, zastoupeného JUDr. Helenou Teissingovou, advokátkou, se sídlem AK v Praze 8, Křížíkova 1/332, 186 000 Praha 8, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, Praha 5, Křížová 25, o přiznání částečného invalidního důchodu, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2003, č. j. 4 Cad 24/2003 – 7,

t a k t o :

I. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2003, č. j. 4 Cad 24/2003 – 7 **se zrušuje.**

II. Žaloba podaná u Městského soudu v Praze dne 20. 2. 2003 **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně.

IV. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

V. Soudem ustanovené advokátce JUDr. Heleně Teissingové, AK Křížíkova 1, Praha 8, 186 00, **se určuje** odměna ve výši 2 000 Kč a na náhradě nákladů řízení 150 Kč, kterážto částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze napadeným usnesením odmítl projednat žalobu podanou stěžovatelem dne 20. 2. 2003 u Městského soudu v Praze, která směřovala proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále „ČSSZ“) ze dne 18. 4. 2002, č. xxx. Odůvodnil to tím, že nelze takovéto rozhodnutí přezkoumat, jestliže již dříve bylo zrušeno pravomocným rozhodnutím správního orgánu, totiž České správy sociálního zabezpečení ze dne 15. 8. 2002.

Kasační stížností se stěžovatel domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 18. 4. 2002, a to z důvodů věcných, totiž že je přesvědčen, že splnil podmínku pojištění v délce 5 roků i pro období od 1.1.1992 do 31. 12. 2001 a má zato, že žalovaná neobstarala dostatek podkladů pro své rozhodnutí z 18. 4. 2002 i z 15. 8. 2002 a nemohla proto o jeho žádosti řádně rozhodnout.

Žalovaná se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

Kasační stížnost je důvodná.

Podle ust. § 109 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb. s. ř. s., Nejvyšší správní soud je vázán rozsahem kasační stížnosti; to neplatí, je-li na napadeném výroku závislý výrok, který napaden nebyl, nebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. Podle odst. 3 Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné (§ 103 odst. 1 písm. c/), nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (§ 103 odst. 1 písm. d/), jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. c/ zmatečnost řízení před soudem spočívá v tom, že mimo jiné chyběly podmínky řízení. Mezi tyto podmínky řízení nepochybně patří i překážka litispendence, jež by mohla být odstraněna jedině zastavením druhého řízení o téže věci. V prvopočátku všech úkonů a rozhodnutí, jež byly v průběhu celého případu vydávány, stálo rozhodnutí ČSSZ ze dne 18. 4. 2002, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 44 a § 40 odst. 1 písm. f/ zák. č. 155/1995 Sb. v platném znění. Především proti tomuto rozhodnutí byla podána k ČSSZ dne 31. 7. 2002 stížnost – návrh na přezkoumání rozhodnutí, kterou měla ČSSZ postoupit místně příslušnému krajskému soudu, aby o ní, jako o opravném prostředku proti jejímu rozhodnutí pojednal. Tak se nestalo a v rozporu s ust. § 250m a § 250o o. s. ř. účinného do 31. 12. 2002 vydala žalovaná rozhodnutí dne 15. 8. 2002, jímž opětovně žádost o invalidní důchod částečný zamítla a udánlivě zrušila rozhodnutí ze dne 18. 4. 2002. To ovšem z obsahu správního spisu ani soudního spisu doložit nelze, neboť je tam založeno toliko rozhodnutí v ručně psané formě se zkratkami „dol. 18, dol. 37 dol. 84“. Konečně takový postup by nebyl možný ani podle ust. § 89 odst. 6 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, neboť nebyl splněn základní předpoklad, a to plné vyhovění opravnému prostředku stěžovatele. Na rozhodnutí ČSSZ z 15. 8. 2002 pak nelze pohlížet jinak, než-li jako na nicotné.

Jestliže tedy soud I. stupě vycházel z pravomocného rozhodnutí ČSSZ tak, jak bylo vydáno dne 15. 8. 2002 a z toho dovodil, že nelze takovéto rozhodnutí správního orgánu přezkoumat, jestliže bylo již zrušeno pravomocným rozhodnutím téhož správního orgánu, pak pochybil.

Skutečný důvod pro jinak správné odmítnutí žaloby měl spatřovat právě v překážce věci zahájené, když o opravném prostředku stěžovatele ze dne 31. 7. 2002 nebylo dosud soudem pojednáno, ač tak být mělo, když ČSSZ opravný prostředek soudu nepředložila. Proto také jediné řešení, které umožní nápravu tohoto komplikovaného stavu je to, které Nejvyšší správní soud přijal, totiž že usnesení Městského soudu v Praze zrušil, aniž by mu věc vrátil k dalšímu řízení, neboť sám i žalobu uplatněnou u Městského soudu v Praze dne 20. 2. 2003 odmítl, avšak z principálně z jiného důvodu, totiž z důvodu překážky litispendence, když nebylo pojednáno o opravném prostředku proti rozhodnutí z 18. 4. 2002. Je bez vlivu na tento postup, že dříve proběhlo jiné soudní řízení, a to vedené pod sp. zn. 27 Ca 229/2002, rovněž u Městského soudu v Praze, o návrhu na přezkoumání rozhodnutí ČSSZ ze dne 15. 8. 2002, ohledně něhož byl opravný prostředek rovněž odmítnut pro opožděnost. S poukazem na shora vyslovené a závěr, že bude třeba se zabývat opravným prostředkem podaným dne 31. 7. 2002 proti rozhodnutí z 18. 4. 2002 stěžovateli se tak právo na soudní ochranu dostane, a to ve vztahu k původnímu rozhodnutí.

Protože žaloba byla odmítnuta, nezbylo než-li postupovat v souladu s ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. a rozhodnout, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ani před soudem I. stupně, ani před soudem kasačním. Odměna advokátovi ustanoveného soudem pak byla vypočtena podle vyhl. č. 177/1996 Sb., a to za dva úkony právní služby a 2x paušální částku jako náhradu výdajů, t. j. 2x 1 000,- Kč a 2x 75 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 13. 2. 2004

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu